

Datum van inontvangstneming : 09/02/2026

Zaak C-828/25* [Szuzyk]ⁱ

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof

Datum van indiening:

9 december 2025

Verwijzende rechter:

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

25 november 2025

Verzoekende partijen:

J.J.

M.J.

Verwerende partij:

BNP P. Bank Polska

Voorwerp van het hoofdgeding

Rechtsvordering tot betaling naar aanleiding van de sanctie van kosteloze kredietverstrekking met betrekking tot een kredietovereenkomst

Aard en voorwerp van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van het Unierecht met betrekking tot kwesties betreffende de termijn voor het instellen van vorderingen door kredietnemers, de reikwijdte van het begrip uitgekeerd kredietbedrag, de bedragen waarover rente in rekening mag

* Proceduretaal: Pools

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

worden gebracht, de omvang van de in overeenkomsten vermelde informatie over de rentepercentages en het begrip kredietbedrag

Prejudiciële vragen

- I. Verzetten de beginselen van consumentenbescherming, doeltreffendheid en evenredigheid alsmede het in artikel 23 van richtlijn 2008/48/EG uitgedrukte beginsel van de afschrikkende werking zich ertegen dat het nationaal recht, met het oog op het instellen door de consument van vorderingen wegens niet-nakoming van de verplichtingen van de kredietgever uit hoofde van die richtlijn, in een objectieve termijn voorziet voor het instellen van dergelijke vorderingen die ingaat op „de datum van uitvoering van de overeenkomst” – opgevat als de datum waarop het kredietbedrag aan de consument is uitgekeerd – en eindigt na verloop van een jaar vanaf die datum?

- II. Verzet artikel 10, lid 2, onder f), gelezen in samenhang met artikel 3, onder j) en l), gelezen in samenhang met bijlage I bij richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (hierna: „richtlijn 2008/48”) zich tegen een uitlegging dat het begrip uitgekeerd kredietbedrag, dat de basis voor de berekening van de rente vormt, niet alleen betrekking heeft op het bedrag dat daadwerkelijk aan de consument voor zijn vrij gebruik wordt verstrekt, maar ook op het bedrag dat door de bank bij aanvang van het krediet op het kredietbedrag als commissieloon wordt ingehouden ter dekking van de niet-rentekosten van het krediet?

- III. Moet artikel 10, lid 2, onder f), gelezen in samenhang met art. 3, onder j) en l), van richtlijn 2008/48 in de context van het beginsel van de doeltreffendheid van het Unierecht en het doel van deze richtlijn alsmede in het licht van artikel 3, leden 1 en 2, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen de praktijk om in consumentenkredietovereenkomsten waarover tussen de verkoper (kredietgever) en de consument (kredietnemer) niet afzonderlijk is onderhandeld, bedingen op te nemen die erin voorzien dat rente in rekening wordt gebracht niet alleen over het bedrag dat aan de consument wordt uitgekeerd, maar ook over de niet-rentekosten van het krediet (dat wil zeggen het commissieloon en andere vergoedingen) die geen deel van het daadwerkelijk aan de consument uitgekeerde kredietbedrag uitmaken maar wel onderdeel zijn van het totale bedrag dat de consument uit hoofde van zijn verbintenis uit de consumentenkredietovereenkomst verschuldigd is?

- IV.** Moet artikel 10, lid 2, onder f) en g), van richtlijn 2008/48 in de context van het beginsel van de doeltreffendheid van het Unierecht en het doel van deze richtlijn alsmede in het licht van artikel 5 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen de praktijk om in consumentenkredietovereenkomsten waarover tussen de verkoper (kredietgever) en de consument (kredietnemer) niet afzonderlijk is onderhandeld, bedingen op te nemen waarin uitsluitend het rentepercentage van het krediet en de (in cijfers uitgedrukte) totale gekapitaliseerde rente die door de consument verschuldigd is uit hoofde van zijn verbintenis uit de overeenkomst worden vermeld, zonder dat de consument er tegelijkertijd uitdrukkelijk van in kennis wordt gesteld dat de grondslag voor de berekening van die (in cijfers uitgedrukte) gekapitaliseerde rente een ander bedrag is dan het daadwerkelijk aan de consument uitgekeerde bedrag, namelijk de som van het aan de consument uitgekeerde kredietbedrag en de niet-rentekosten van het krediet (dat wil zeggen het commissieloon en andere vergoedingen die geen deel van het aan de consument uitgekeerde kredietbedrag uitmaken maar wel onderdeel zijn van het totale bedrag dat de consument uit hoofde van zijn verbintenis uit de consumentenkredietovereenkomst verschuldigd is)?
- V.** Moet artikel 3, onder h), van richtlijn 2008/48 aldus worden uitgelegd dat het totale te betalen bedrag dient te worden berekend als de som van het kredietbedrag en de totale kredietkosten, indien in de kredietovereenkomst het begrip kredietbedrag, dat niet in richtlijn 2008/48 voorkomt, wordt gehanteerd, waaronder de hoofdsom van het krediet wordt verstaan – waarvan de uitbetaling aan de consument in de overeenkomst formeel is toegezegd en die door de consument tezamen met de rente dient te worden terugbetaald – bestaande uit de som van het totale kredietbedrag en de meegefinancierde kosten van het krediet in de vorm van een commissieloon dat op het moment van uitbetaling van het krediet door de kredietgever op dat kredietbedrag (de hoofdsom) wordt ingehouden?
- VI.** Welke bedragen worden als „het bedrag van een aflossing of betaling” (D_1) in aanmerking genomen bij de berekening van het jaarlijkse kostenpercentage (hierna: „JKP”) overeenkomstig de in bijlage I bij richtlijn 2008/48 vermelde formule, indien in de kredietovereenkomst het begrip kredietbedrag wordt gehanteerd, dat niet in die richtlijn voorkomt, waaronder de som wordt verstaan van het totale kredietbedrag en de meegefinancierde kosten van het krediet (het meegefinancierde commissieloon), indien de kredietovereenkomst inhoudt dat het commissieloon door de kredietgever wordt meegefinancierd (dat wil zeggen in de overeenkomst wordt formeel toegezegd dat het kredietbedrag aan de consument wordt uitbetaald,

maar het bedrag van het commissieloon wordt bij uitbetaling van het krediet ingehouden op dat kredietbedrag, zijnde de door de consument terug te betalen hoofdsom waarover rente in rekening wordt gebracht)? Moet het D_I -bedrag bij de berekening van het JKP overeenkomstig de in bijlage I bij richtlijn 2008/48 vermelde formule in dit geval de volgende componenten inhouden: het commissieloon, de termijnbedragen voor de aflossing van de hoofdsom en de rente over de hoofdsom? Verzetten de bewoordingen van punt I van bijlage I bij richtlijn 2008/48 zich tegen een uitlegging van punt 1 van bijlage 4 bij de Poolse wet op het consumentenkrediet die het mogelijk maakt om het D_I -bedrag anders te berekenen dan als de som van de geactualiseerde waarden van de aflossingen en kosten, ongeacht de wijze van financiering van de kosten?

Toepasselijke bepalingen

Nationaal recht

Ustawa o kredycie konsumenckim (wet op het consumentenkrediet) van 12 mei 2011 (hierna: „wet op het consumentenkrediet”): artikelen 5, 30, 45 en 53

Ustawa – Kodeks cywilny (wet houdende het burgerlijk wetboek) van 23 april 1964: artikel 385¹, lid 1, artikel 359 en artikel 481

Unierecht

Verdrag betreffende de Europese Unie: artikel 2

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: artikel 169, lid 1

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: artikel 38

Richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (hierna: „richtlijn 2008/48”): artikel 3, onder j) en l), en artikel 10, lid 2, onder f), g), h), p) en r)

Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (hierna: „richtlijn 93/13”): artikelen 3, 4 en 5

Aangehaalde rechtspraak

Unierechtspraak

Arresten van het Hof: C-377/14; C-331/18; C-212/20

Korte beschrijving van de feiten en het geding

- 1 Verweerster is een onderneming die bankactiviteiten verricht. Op 27 juli 2021 hebben de kredietnemers en verweerster een kredietovereenkomst gesloten. De overeenkomst is gesloten aan de hand van een vooraf door de bank opgestelde modelovereenkomst.

- 2 In de overeenkomst is aangegeven:
  - a. dat de kredietgever aan de kredietnemer een krediet verstrekt ten bedrage van 115 448,32 Poolse zloty (PLN), waarvan:
    - i. het bedrag van 111 008,00 PLN het totale kredietbedrag is exclusief de meegefinancierde kosten van het krediet;
    - ii. het bedrag van 4 440,32 PLN het meegefinancierde commissieloon is voor het verstrekken van het krediet dat bij aanvang van het krediet op het kredietbedrag wordt ingehouden;
  - b. dat het totale te betalen bedrag 163 027,92 PLN bedraagt, waarvan:
    - i. het bedrag van 111 008,00 PLN het totale kredietbedrag is;
    - ii. het bedrag van 4 440,32 PLN het commissieloon is voor het verstrekken van het krediet;
    - iii. het bedrag van 47 579,60 PLN de rente is over de gehele looptijd van het krediet;
  - c. dat het krediet en de rente in 120 gelijke maandelijkse termijnen worden afbetaald.
- 3 Onmiddellijk na sluiting van de overeenkomst heeft verweerster het bedrag van 111 008,00 PLN op de rekening van de kredietnemers gestort en tevens het bedrag van 4 440,32 PLN uit hoofde van het commissieloon op haar eigen rekening gestort.
- 4 Op 23 juli 2024 hebben de kredietnemers een schriftelijke verklaring ingediend waarin zij onder andere hebben aangegeven een beroep te doen op de sanctie van kosteloze kredietverstrekking in de zin van artikel 45, lid 1, van de wet op het consumentenkrediet.
- 5 Bij dagvaarding van 14 oktober 2024 hebben verzoekers gevorderd dat verweerster wordt veroordeeld tot betaling aan hen van het bedrag van 26 787,37 PLN, te vermeerderen met de wettelijke verdragingsrente vanaf de dag van dagvaarding tot de dag van betaling, en tot terugbetaling van de procedurekosten. Overeenkomstig de inhoud van de dagvaarding bestaat het gevorderde bedrag uit de rente (22 347,05 PLN) en het commissieloon (4 440,32 PLN) die door verzoekers aan verweerster zijn betaald ter uitvoering van de consumentenkredietovereenkomst tussen de partijen.
- 6 Verweerster heeft in haar verweerschrift geconcludeerd tot verwerping van de vordering in haar geheel.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 7 Verzoekers hebben aangevoerd dat de kredietgever in de kredietovereenkomst artikel 30, lid 1, punten 6 en 7, van de wet op het consumentenkrediet heeft geschonden, aangezien het kostenpercentage en het op de datum van sluiting van de overeenkomst vastgestelde totale te betalen bedrag foutief in de overeenkomst waren aangegeven.
- 8 Verweerster heeft aangevoerd dat de verklaring waarbij een beroep op de sanctie van kosteloze kredietverstrekking is gedaan, geen effect sorteerde aangezien er geen gronden voor indiening ervan bestonden en de termijn van een jaar waarbinnen een dergelijke verklaring kon worden ingediend, was verstreken.

Motivering van de prejudiciële verwijzing

- 9 Tussen de partijen is niet in geding dat uit de overeenkomst niet blijkt dat het kredietbedrag waarover rente wordt berekend, niet alleen het bedrag omvat dat daadwerkelijk aan de consument is uitgekeerd, maar ook het bedrag dat bij aanvang van het krediet als commissieloon is ingehouden en door de kredietgever op diens eigen rekening is gestort. Het aflossingsschema bevatte geen uitsplitsing van het terug te betalen saldo van het kredietbedrag in het saldo van de daadwerkelijk uitgekeerde hoofdsom en het saldo van de aflossing van het meegefinancierde commissieloon. In de overeenkomst zelf stond niet dat een vervroegde aflossing van het krediet tot terugbetaling van eender welke kredietkosten aan de kredietnemer zou leiden. Anderzijds bevatte de overeenkomst geen informatie over het recht van de kredietnemer om een consumentenkredietovereenkomst waarin niet alle door de wet vereiste elementen zijn opgenomen, te herroepen.
- 10 Gelet op de bovengenoemde aspecten van de overeenkomst heeft de kredietnemer besloten om een beroep te doen op de zogenaamde sanctie van kosteloze kredietverstrekking, een rechtsinstrument waarin artikel 45 van de wet op het consumentenkrediet voorziet en waarvan de invoering in artikel 23 van richtlijn 2008/48 is opgelegd. De toepassing van dit instrument resulteert erin dat de rechtsverhouding met betrekking tot het krediet zodanig wordt gewijzigd dat de verbintenissen van de consument tot betaling van de rente en de niet-rentekosten over de gehele looptijd van het krediet tenietgaan.
- 11 In het licht van het voorgaande is het voor de beslissing in deze zaak van cruciaal belang om vast te stellen of de kredietnemer de verklaring waarbij een beroep op de sanctie van kosteloze kredietverstrekking is gedaan, effectief en in overeenstemming met artikel 45 van de wet op het consumentenkrediet heeft ingediend. Dat betekent op zijn beurt dat beoordeeld moet worden:
  - a. of een kredietgever, als partij bij een consumentenkredietovereenkomst, gerechtigd is om rente over een meegefinancierd commissieloon in rekening te brengen;

- b. zo ja, hoe gedetailleerd dit in de overeenkomst en de bijbehorende documenten moet worden aangegeven;
  - c. of de beginselen van consumentenbescherming, doeltreffendheid en evenredigheid alsmede het in artikel 23 van richtlijn 2008/48 uitgedrukte beginsel van de afschrikkende werking zich ertegen verzetten dat het nationaal recht, met het oog op het instellen door de consument van vorderingen wegens niet-nakoming van de verplichtingen van de kredietgever uit hoofde van die richtlijn, in een objectieve termijn voorziet voor het instellen van dergelijke vorderingen die ingaat op „de datum van uitvoering van de overeenkomst” – opgevat als de datum waarop het kredietbedrag aan de consument is uitgekeerd – en eindigt na afloop van een jaar vanaf die datum?
- 12 In dit verband moet worden opgemerkt dat artikel 45 – dat voorziet in sancties in geval de kredietgever zich in de zin van de richtlijn schuldig maakt aan een inbreuk op de uit de richtlijn voortvloeiende en in het nationaal recht omgezette bepalingen – door de Poolse rechterlijke instanties op een uiteenlopende wijze wordt uitgelegd en toegepast. De sanctie houdt in dat de kredietnemer een verklaring indient waarbij hij een beroep doet op de sanctie van kosteloze kredietverstrekking, zodat de consument het krediet zonder rente en andere aan de kredietgever verschuldigde kredietkosten terugbetaalt binnen de termijn en op de wijze die in de overeenkomst zijn vastgesteld.

Met betrekking tot de eerste vraag

- 13 De eerste vraag die de verwijzende rechter aan het Hof stelt, omvat een verzoek om vaststelling van de juiste uitlegging van de bepalingen van het nationaal recht die voorzien in een sanctie voor het geval dat kredietgevers hun verplichtingen uit hoofde van richtlijn 2008/48 niet nakomen.
- 14 Artikel 45, lid 5, van de wet op het consumentenkrediet bepaalt dat het recht van de consument op een beroep op de sanctie van kosteloze kredietverstrekking een jaar na de datum van uitvoering van de overeenkomst tenietgaat.
- 15 Het uitleggingsgeschil met betrekking tot de voornoemde bepaling betreft de vraag hoe het begrip „uitvoering van de overeenkomst”, zijnde het moment waarop de aangegeven termijn van een jaar begint te lopen, moet worden begrepen. In een deel van de Poolse rechtspraak wordt aangenomen dat het hier gaat om uitvoering van de overeenkomst door de kredietgever en dat de periode van een jaar daarom moet worden gerekend vanaf het moment waarop de kredietgever het laatste deel van het krediet heeft uitgekeerd. In een ander deel van de rechtspraak wordt daarentegen een tegenovergestelde uitlegging gehanteerd, namelijk dat de uitvoering van de overeenkomst in dit geval betekent dat de consument de schuld uit hoofde van de consumentenkredietovereenkomst volledig heeft terugbetaald.

Met betrekking tot de tweede vraag

- 16 Artikel 3, onder j), van richtlijn 2008/48 definieert de debetrentevoet als rentevoet die in een vast of variabel percentage [op het uitgekeerde kredietbedrag]* wordt toegepast en op jaarbasis is uitgedrukt. De formulering van deze bepaling [in de Poolse taalversie] duidt erop dat de rente alleen mag worden berekend over het bedrag dat aan de consument is uitgekeerd. Het punt is echter dat de Uniewetgever het begrip uitgekeerd kredietbedrag niet definieert. In de richtlijn wordt het alleen in bijlage I gebruikt, waarin wordt gesproken van het opnemen van „het totale kredietbedrag” (bijlage I, punt II).
- 17 Voor zover de verwijzende rechter bekend is het begrip „uitgekeerd bedrag” in de zin van artikel 3, onder j), niet uitgebreid in de doctrine en de rechtspraak van het Hof of die van de nationale rechterlijke instanties geanalyseerd.
- 18 Het inhoudelijk vergelijkbare begrip „totaal kredietbedrag” is daarentegen wel geanalyseerd. Het is vervat in artikel 3, onder l), van de richtlijn en wordt gedefinieerd als het plafond of de som van alle bedragen die aan de consument ter beschikking worden gesteld. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zaak C-377/14 geoordeeld dat artikel 3, onder l), en artikel 10, lid 2, van richtlijn 2008/48 alsook punt I van bijlage I bij deze richtlijn aldus moeten worden uitgelegd dat het totale kredietbedrag en het bedrag van de kredietopneming het totale bedrag bepalen dat aan de consument ter beschikking wordt gesteld en dat dit bedrag geen bedragen omvat die bestemd zijn voor de nakoming van de uit hoofde van het betrokken krediet overeengekomen verbintenissen, zoals betaling van commissielonen en alle andere vergoedingen van welke aard ook die de consument moet betalen.
- 19 De vraag is nu of het begrip „uitgekeerd kredietbedrag” in de zin van artikel 3, onder j), op dezelfde manier moet worden uitgelegd als het totale kredietbedrag in de zin van het voornoemde arrest van het Hof van Justitie.
- 20 De Uniewetgever heeft uitdrukkelijk twee verschillende begrippen in respectievelijk artikel 3, onder j), en artikel 3, onder l), van richtlijn 2008/48 gebruikt, en dit verschil bestaat ook in andere taalversies van de richtlijn dan de Poolse. Uitgaande van het beginsel van redelijkheid van de EU-wetgeving zouden twee verschillende begrippen – het uitgekeerde kredietbedrag en de bedragen die uit hoofde van de kredietovereenkomst ter beschikking worden gesteld – derhalve twee verschillende betekenissen moeten hebben.
- 21 Anderzijds kan op grond van een grammaticale uitlegging van de bovengenoemde begrippen niet worden vastgesteld wat het verschil precies zou moeten zijn. Uitering van een kredietbedrag betekent in principe terbeschikkingstelling ervan. Er kan eventueel worden gesteld dat het begrip terbeschikkingstelling van een

* NvdV: in de Nederlandse taalversie van deze bepaling ontbreekt de uitdrukking waar het de verwijzende rechter om gaat.

kredietbedrag ruimer kan worden opgevat dan uitkering ervan, aangezien het ter beschikking stellen van een krediet een andere vorm kan aannemen dan het overdragen van geldbedragen aan de consument. Aangezien het Hof zelf heeft geoordeeld dat terbeschikkingstelling moet worden opgevat als het overdragen van enkel die bedragen die niet bestemd zijn om de kredietkosten te dekken, moet worden aangenomen dat het begrip uit hoofde van de kredietovereenkomst uitgekeerde bedragen dezelfde betekenis heeft.

- 22 Volgens de verwijzende rechter is het gerechtvaardigd om artikel 3, onder j), van richtlijn 2008/48/EG aldus uit te leggen dat het begrip uitgekeerd kredietbedrag dient te worden begrepen als de som van alle aan de consument ter beschikking gestelde bedragen en dat dit bedrag geen bedragen omvat die bestemd zijn voor de nakoming van de uit hoofde van het betrokken krediet overeengekomen verbintenissen, betaling van commissielonen en alle andere vergoedingen van welke aard ook die de consument moet betalen.

Met betrekking tot de derde vraag

- 23 Uit de definitie in artikel 3, onder j), van richtlijn 2008/48 volgt duidelijk dat de debetrentevoet die in de consumentenkredietovereenkomst wordt vermeld, betrekking moet hebben op het aan de consument uitgekeerde kredietbedrag.
- 24 Indien de eerste vraag in overeenstemming met het standpunt van de verwijzende rechter wordt beantwoord, zal worden bevestigd dat kredietgevers geen rente in rekening mogen brengen over het deel van het krediet dat is verstrekt ter dekking van de niet-rentekosten van het krediet (met inbegrip van het commissieloon) aangezien dat deel van het krediet niet als onderdeel van het aan de consument uitgekeerde kredietbedrag wordt beschouwd.
- 25 Maar zelfs indien het Hof een ander standpunt dan de verwijzende rechter inneemt, blijft de vraag of het in het licht van richtlijn 2008/48 geoorloofd is om in consumentenkredietovereenkomsten bedingen op te nemen die de consument verplichten rente te betalen die wordt berekend over niet alleen het totale kredietbedrag maar ook over de door de verkoper (kredietgever) meegefinancierde niet-rentekosten van het krediet.

Met betrekking tot de vierde vraag

- 26 De vierde prejudiciële vraag van de verwijzende rechter ligt in het verlengde van de derde vraag en wordt gesteld voor het geval de derde vraag ontkennend wordt beantwoord. De vraag wordt dus gesteld in de veronderstelling dat de kredietgever rente in rekening mag brengen over de niet-rentekosten, en heeft betrekking op de reikwijdte van de informatieverplichtingen van de kredietgever uit dien hoofde.
- 27 Bij de verwijzende rechter is er twijfel gerezen of de informatie die de verzoekende partij aan verweerster heeft verstrekt over het rentepercentage van

het verstrekte krediet, met het oog op de doelstellingen van richtlijn 2008/48 uitputtend, volledig en duidelijk kan worden geacht. De verzoekende partij heeft weliswaar de debetrentevoet aangegeven (7,2 % op jaarbasis op de datum van sluiting van de overeenkomst, onder het voorbehoud dat de rentevoet vast was), maar in de kredietovereenkomst en in de bijlagen daarbij is geen informatie te vinden over het specifieke bedrag waarover deze rente zou worden berekend. Uit eigen analyse van de verwijzende rechter blijkt dat het bedrag van de in het kader van de overeenkomst gekapitaliseerde rente berekend is als percentage (7,2 % per jaar) van het bedrag van het verstrekte krediet (115 448,32 PLN), bestaande uit zowel het aan de kredietnemer ter beschikking gestelde bedrag (111 008,00 PLN) als het over het kredietbedrag berekende commissieloon (4 440,32 PLN).

Met betrekking tot de vijfde en de zesde vraag

- 28 Om het jaarlijkse kostenpercentage correct vast te stellen moeten de juiste wiskundige berekeningen worden uitgevoerd volgens de wiskundige formule van deel I van bijlage I bij richtlijn 2008/48, waarin de juiste gegevens moeten worden ingevuld.
- 29 In de praktijk lijken de Poolse kredietgevers twee manieren van berekening van het JKP te hanteren. Volgens de eerste manier is het C_k -bedrag gelijk aan het kredietbedrag dat bestaat uit het totale kredietbedrag en de meegefinancierde kosten van het krediet, en bestaat het D_I -bedrag uit het op de datum van uitbetaling van het krediet te betalen commissieloon en de volledige som van de termijnen voor de aflossing van het kapitaal en de rente. Volgens de tweede manier is het C_k -bedrag gelijk aan het totale kredietbedrag en bestaat het D_I -bedrag enkel uit de som van de termijnen voor de aflossing van het kapitaal en de rente. De D_I -variabele houdt dus geen rekening met het commissieloon dat normaliter op de datum van uitbetaling van het krediet wordt betaald. Hoewel het C_k -bedrag volgens de tweede manier correct wordt berekend, bestaat het D_I -bedrag in dat geval alleen uit de som van de termijnen voor de aflossing van het kapitaal en de rente, zonder rekening te houden met het ingehouden commissieloon.
- 30 Naar de mening van de verwijzende rechter kan het D_I -bedrag niet afhankelijk zijn van het door de kredietgever gehanteerde C_k -bedrag, maar moet het een afzonderlijke, onafhankelijke betekenis hebben, in overeenstemming met de daaraan gegeven taalkundige betekenis. Volgens de verwijzende rechter moet het D_I -bedrag bestaan uit de som van de termijnen voor de aflossing van het kapitaal en de rente, en de meegefinancierde kredietkosten. Deze uitlegging wordt ondersteund door de letterlijke bewoordingen van punt I van bijlage I bij richtlijn 2008/48, waarin D_I het bedrag van een aflossing of betaling betekent, en door de letterlijke bewoordingen van artikel 19, lid 1, van de richtlijn, volgens hetwelk het JKP gelijk is aan de contante waarde, op jaarbasis, van alle tussen de kredietgever en de consument overeengekomen of overeen te komen verbintenissen (kredietopnemingen, aflossingen en kosten).